

Platonun Mağara Alegorisi

Bir mağaranın içinde, dışarıdan gelen ışığa arkalarına dönük olarak ömürlerini geçirmiş olan insanların tek gördükleri önlerine vuran hayvan, insan ve nesne gölgeleridir.

Gerçek formunu hiç görmemiş bu insanlar için tek gerçeklik bu gölgelerdir. Hapis olan kişilerden biri bir gün aniden serbest kalır.

Mağaranın dışındaki dünya ile karşılaşır. Tamamen ışık ile yani gerçek ile tanışan bu kişinin gözleri neredeyse körlük yaşar.

Zamanla şimdiye kadar gerçek sandığı gölgelerin aslında gerçek olmadığını ve gerçeklerin birer karanlık yansıması olduğunu anlamaya başlar..

Hayatın gerçeğini anlayan bu kişi mağaraya dönüp diğer insanlara gölgelerin sahte olduğunu ve asıl gerçeğin dışarıda olduğunu anlatmaya çalışır. Ancak dışarıyı hiç görmeyen bu insanlar anlatılanı idrak edemezler ve kızgınlıkla karşı çıkarlar...

Platon, mağara alegorisi yani benzetmesinde bir şeyleri anlamaya başlamış olan filozofların bunu halka anlatamayışını örneklemek istemiştir.

Bu metafor günümüz dünyası ve düzeni içinde hala geçerlidir. Çünkü insanlar anlayabildikleri kadarını kabul edip kendi anlayışlarının ötesinde anlatılanları kabul etmezler. Bu yüzden gerçekleri anlatanlar bir şekilde toplum içinde baskı altına alınır.

Alıntıdırşığı-gerçeği görmek doğruyu duymak rahatsız edicidir. Bu yüzden zihin karanlığı ve esareti seçer. Cahillik mutluluktur..Gerçek ile yüzleşmek ve özgür olmak cesaret ister.

Herkesin bir gün mağaradan çıkabilecek kadar cesur olması dileğiyle...

Alıntıdır